

FOTOMATON

per ROSER CAMINAL I HOMAR

El text d'avui ens ofereix un retrat robot: som éssers separats i ferits.

«La pròpia por i inseguretat, ens porta a protegir-nos del que és diferent, cercant refugi en el que ens és conegut». La intolerància s'ha apoderat de nosaltres. Ens podem disfressar millor o pitjor, es pot notar més o menys, podem maquillar-nos o perfumar-nos, si voleu... La nostra seguretat, massa sovint, es recolza en la separació, la divisió, la confrontació... Per sentir-nos que som algú necessitem menystenir els altres amb categories com «aquest no és dels nostres» o autoafirmar-nos dient: «aquest sí que ho és».

Aquest retrat robot és l'anunci de l'autodestrucció de la nostra espècie. Tant i fa, el que faci l'altre, com que no és dels nostres, la sospita i la desconfiança planen en la nostra vida i les nostres relacions; el bé de l'altre esdevé amenaça per a nosaltres.

«El que està en joc és tan greu que exigeix modificar radicalment la manera de veure i actuar: tallar-se la mà (modificar les accions), tallar-se el peu (canviar de rumb) o treure's l'ull (transformar la visió)».¹ Aquest canvi radical expressat de manera contundent per sacsejar-nos, paradoxalment, és *un procés que condueix a créixer en humanitat*.

Sí, així acaba el fragment de l'evangeli d'avui, i justament gairebé a l'inici, Joan sense saber-ho en la seva formulació hi posa la resposta, que el mateix Jesús corrobora. «N'hem vist un que es valia del *teu nom* per a treure dimonis», diu Joan, i Jesús: «Ningú que en *nom meu* faci miracles...». Jesús ens remet a la nostra realitat fondant, a la nostra essència.

Permeteu-me que això ens ho expliqui Thomas Merton.²

Déu em pronuncia com una paraula que conté un pensament parcial d'Ell mateix.

Una paraula no serà mai capaç de comprendre la veu que la pronuncia.

Però si jo sóc fidel al concepte que Déu pronuncia en mi, si sóc fidel al pensament d'Ell que jo he de personificar, seré ple de la seva Realitat i el trobaré a tot arreu en mi i jo no em trobaré enlloc. Em perdré en Ell.

¿Qui de vosaltres pot entrar dins d'ell mateix i trobar allí el Déu que el pronuncia?

Si, com els místics de l'Orient, tu reïxes a buidar la teva intel·ligència de tot pensament i de tot desig i pots de debò retreure't al centre de tu mateix i concentrar totes les coses dins de tu sobre el punt imaginari on la seva vida brolla de Déu: encara no trobaràs realment Déu. Cap exercici natural no et pot portar a un contacte vital.

A menys que Ell es pronunciï, Ell mateix, dintre teu i digui el *seu nom* en el centre de la teva ànima, no el coneixeràs més que una pedra no coneix el sòl damunt el qual reposa en la seva inèrcia.

El nostre descobriment de Déu és en certa manera el seu descobriment de nosaltres. No podem anar al cel a cercar-lo perquè no tenim manera de saber on és el cel ni què és. Ell baixa del cel i ens troba. Ens mira des de les profunditats de la seva infinita Realitat, que és pertot arreu, i aquest esguard d'Ell ens dona una realitat superior en la qual nosaltres també el descobrim. Només el coneixem en tant que som coneguts d'Ell, i la nostra contemplació d'Ell és una participació de la seva contemplació d'Ell mateix.

Som convidats i convidades a retornar una vegada i una altra al nostre interior on és pronunciat el nostre *nom*, on tot és U on tots som U.

¹ Enrique MARTÍNEZ LOZANO, *El evangelio lee nuestro anhelo*, 338.

² Thomas MERTON, *Llabor de contemplació*, 24-25.